

маха... Въ войната има строги закони — ако не убиешъ, ще те убиятъ... Въ геройско патрулно нападение...

Повече не можеше да се долови. Смѣхътъ бѣше ни превилъ. Смѣха се и войниците, които бѣха излѣзли на припекъ предъ землянкитѣ. А тамъ бѣше и Андотъ „католикътъ“ — ординарецътъ на майора, който безъ съмнение ще му доложи за днешното „погребение“.

*

Дружинниятъ и ротнитѣ се върнаха чакъ вечерята. Въ стола царѣше мъртва тишина. Майорътъ влѣзе толкова намръщенъ, щото всички почувствувахме, че приближава часа да заплатимъ грѣха на облаженитѣ пости. Още не седналъ, майорътъ сурово и строго прикова погледа си въ спокойно поглажданата отъ Ицата брада.

— Поручикъ Стефановъ, какво ви заповѣдахъ снощи, а какво сте правили?

— Помислихме, че приближава второто пришествие. Почнахме да съжаляваме, че не се заехме съ едно истинско патрулно нападение, а то съ една овца.

— Обаче, майорътъ добродушно се усмихна.

— Господа, — каза майорътъ и посочи Ицата, — когато въ една частъ има веселяци като Стефанова, месо презъ пости може да се намѣри и пленникъ отъ окопа може да се хване.